

РЕШЕНИЕ

№ 910

гр. Варна, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Таня К.

при участието на секретаря Мариана Ив. Маркова
като разгледа докладваното от Таня К. Гражданско дело № 20223110110684
по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „*“ АД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *, срещу С. С. *- *, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. *, за приемане на установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: сумата от 2760,05 лева, представляваща главница за стойността на консумирана и незаплатена електроенергия за обект с абонатен номер *, находящ се в гр. *, за период на потребление от 22.08.2017г. до 21.08.2018 г., за което е издадена фактура за периода от 04.09.2019 г. до 04.09.2019г., ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 01.06.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, сумата от 728,35 лева, представляваща сбор от дължимите мораторни лихви, начислени за периода от падежа на фактурата до 20.05.2022 г. за периода 17.09.2019 г. до 20.05.2022 г., за които е издадена заповед за изпълнение №3455/02.06.2022 г. по ч.гр. д. № 7011/2022 г. по описа ВРС, 50 състав, с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК.

В исковата молба се твърди, че страните по делото се намират в облигационни отношения по договор за пренос на ел. енергия през електроразпределителните мрежи на „*“ АД. Сочи се, че поцесната фактура, в която е обективизирано вземането е издадена на *, но искът е насочен спрямо С. *, тъй като последната имала качеството на собственик и ползвател на обекта на потребление. Сочи се, че към извършване на проверката 21.08.2018 г. в процесната партия се водила с титуляр при ответника на *. Излага се, че на 21.08.2018 г. служители на * АД са извършили проверка в обекта на потребление и е демонтиран СТИ и изпратен за проверка в БИМ, за което е

съставен констативен протокол, подписан от двама свидетели. Установено било преминало количество ел. енергия в невизуализирания регистър 1.8.3., която не е визуализирана на дисплея. Било издадено становище за начисление на ел. енергия за периода от 22.08.2017-21.08.2018 г. На основание чл. 6, ал. 4 от ОУ ищецът издал корекционна фактура за потребеното количество ел. енергия. Твърди се, че едва на 20.09.2019 г. от ответника е подадено заявление за продажба на ел. енергия, при което било установено, че същата е собственик на имота от 2004 г. Излага се, че ответникът не е изпълнил задължението си по чл. 17, т. 3 от ОУ да уведоми ищецът за промяната в собствеността, но доколкото същата има качеството на собственик към датата на проверката и периода на корекцията същата е адресат на задължението за заплащането на сумата за потребена и незаплатена ел. енергия. Излага се, че корекционната процедура е изцяло законосъобразна, като при извършването ѝ е спазен редът по чл.38, ал. 2 от ОУ. Сочи се, че процесната сума се дължи на основание чл. 200, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл.38, ал. 2 от ОУ. Твърди се, че ищецът е подал заявление по чл.410 ГПК и същото е било уважено от заповедния съд като е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, като поради постъпило възражение и дадените от съда указания за ищеца е налице правен интерес от подаване на исковата молба. Ищецът моли за уважаване на иска и заплащане на разноски за заповедното и за исковото производство от страна на ответника.

В открито съдебно заседание ищецът не изпраща представител. Депозирана е молба, с която искът се поддържа и се моли за уважаването му. Претендират се разноски.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника, с който се оспорва искът като недопустим и неоснователен. Намира, че производството по делото следва да бъде прекратено и издадената заповед за изпълнение да бъде обезсилена, тъй като ответницата не е била в договорни отношения в периода от 22.08.2017 г. до 21.08.2018 г., както и по време на издаване на процесната фактура от 04.09.2022 г. Сочи се, че в процесната фактура фигурира задължение на трето лице, а не спрямо ответницата, както и че същото е за друг клиентски номер, а не този на ответницата. Оспорва да е извършена продажба на ел. енергия в полза на ответната страна, за която се претендира плащане по процесната фактура. Обоснова, че доколкото в самата фактура не фигурират всички изискуеми реквизити същата не може да се приеме, че обективира договор за доставка на ел. енергия между страните. Сочи се, че дружеството неправилно в нарушение на закона е издало фактура, вместо дебитно известие за извършената корекция. Отделно, намира иска за неоснователен. Оспорва се наличието на валидна облигационна връзка между страните преди подаване на заявлението от нея на 20.09.2019 г. Оспорва се дължимостта на претенцията за заплащане на ел. енергия, позовавайки се на **изтекла тригодишна давност** като периодично плащане преди подаване на заявлението. С оглед на това намира, че вземането за потребена в периода от

22.08.2017г. до 21.08.2018 г. ел. енергия е погасено по давност. Оспорва претендираното количество ел. енергия да е реално доставено до абоната. Твърди се, че не са налице основания за извършване на корекция на сметката му, поради отмяна на разпоредби от ПИКЕЕ, както и предвид липса на ред за уведомяване на клиента за извършване на корекция на сметка. Посочва, че СТЕ е собственост на ел. дружеството и задължението за поддържане на неговата изправност е на ищеца. Твърди, че не е доказана вина на абоната за ангажиране на отговорността му. Подчертава се, че ответникът не разполага със софтуер за прочитане на паметта на електромера, както и че е наличието на скрити регистри е в нарушение на закона. Настоява, че е недоказано, че електромерът е бил монтиран с нулеви показания по всички регистри. Настоява се, че разпоредбата на чл. 38 от ОУ накърняват добрите нрави и са неравноправни, като излага подробни съображения в тази насока. Сочи се, че абонатът не е дал съгласие за отчитане на ел. енергия в скрит регистър. Оспорва протокола за монтаж на СТИ от 26.10.2015 г. относно авторството и твърди, че е съставен за целите на процеса. Евентуално заявява, че ответницата не следва да отговаря за цялото задължение, а само за 1/2 част, тъй като към датата на придобиване на имота и периода на корекцията е била в брак със Станислав Петров Гълъбов, прекратен с развод през 2020 г. Моли се за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание ответникът, чрез процесуален представител оспорва предявения иск и моли за отхвърлянето му.

Настоящият съдебен състав на ВРС като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното **от фактическа страна:**

Видно от представената по делото справка от служба вписвания на 19.11.2004 г. С. С. Сярова е придобила чрез покупко-продажба недвижим имот, находящ се в гр. *.

Съгласно решение №3536/28.07.2020 г. по гр.д. № 5253/2020 г. по описа на ВРС е прекратен сключения на 21.10.2000 г. граждански брак между Станислав Петров Гълъбов и С. С. *.

Видно от заявление от 20.09.2019 г. С. * е подала заявление за промяна на партията на процесния обект, като е посочила като досегашен ползвател *.

От представения по делото констативен протокол от 21.08.2018г. се установява, че служители на „*“ АД са извършили техническа проверка на електромера, отчитащ потреблението за процесния обект. В резултат на проверката СТИ е демонтирано и изпратено в БИМ за проверка, като на негово място е монтиран нов. Съставеният протокол е подписан от служителите, извършили проверката. Протоколът е подписан и двама свидетели, присъствали на проверката.

Съгласно констативен протокол от метрологична експертиза на средство за измерване от 02.09.2019 г. при софтуерно четене е установена намеса в тарифната схема на електромера. Посочено е наличие на преминала

енергия на тарифа ТЗ- 014705,3 kWh, която не е визуализирана на дисплея. От протокола се установява, че електромерът съответства на метрологичните характеристики.

Въз основа на установените от метрологичната експертиза обстоятелства е съставено становище от 03.09.2019 г. за начисление на електрическа енергия в размер на 14705кВтч за периода от 22.08.2017 г. до 21.08.2018 г., в което е посочено, че корекцията е извършена на основание софтуерно прочитане на паметта на СТИ, констатирано точното количество неотчетена ел. енергия.

За стойността на това количество е издадена фактура */04.09.2019 г. на стойност 2760,05лв. Не е спорно между страните, че сумата по процесната фактура не е заплатена от абоната на дружеството.

За установяване метрологична годност на процесния електромер е изслушано заключението на допуснатата по делото съдебно-техническа експертиза, съгласно което електромерът, е преминал първоначална проверка през 2015 г., като срокът му на метрологична годност изтича през 2021 г. Вещото лице посочва, че съществуват данни за неправомерно вмешателство в софтуера на процесния СТИ, извършено чрез софтуерно претарифиране по отделните регистри чрез въздействие по отделните регистри и по-конкретно в тарифната схема, тъй като при монтажа електромерът е настроен да отчита консумираното количество ел. енергия само по две тарифи. Установява се, че схемата на свързване на СТИ с електрозахранващата мрежа не е променена. Посочва се, че натрупаното количество ел. енергия е възможно да бъде отразено там след човешка намеса.

В о.с.з. експертът сочи, че електромерът е монтиран нов с нулеви показания по двете тарифи и е невъзможно да има показания в третата.

От допълнителната съдебно-техническа експертиза се установява, че за процесния електромер не може да се установи от коя дата е започнало натрупването в невизуализирания регистър.

Съгласно приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза от датата на монтажа на процесния електромер - 26.10.2015г. до датата на демонтажа - 21.08.2018г., цената за електроенергия за този период, съгласно начислените киловати със Становище от 03.09.2019г, в размер на 14 705 KWh общо, по цени за битови потребители, одобрени от КЕВР възлиза на 2 374,77 лв. с включен ДДС.

От приетата по делото съдебно-графологична експертиза във връзка с предприетото оспорване автентичността на подписа на констативния протокол, съставен при проверката, се установява, че подписът на * е положен от него и ръкописния текст също е изписан от него.

По делото са ангажирани гласни доказателства посредством разпит на свидетеля С. Ц. Т. и от които се установява, че на процесната дата е извършена проверка на електромера, като служители на дружеството я повикали да се подпише, за да се удостовери проверката. Не си спомня да е гледала компютър или електромер.

Въз основа на така изложената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

За установяване дължимостта на процесната сума ищцовото дружество съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса, следва да докаже вземането му по издадената в негова полза против ответника заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по основание и размер, а именно че същият му дължи посочените в заповедта суми на посоченото в същата основание. Същият следва да установи пълно и главно, че в резултат на извършената проверка законосъобразно и при спазване на предвидените в ОУ правила е коригирал сметката на абоната и е начислил сумата, предмет на иска, в правилен размер.

Първият спорен по делото въпрос е има ли ответникът качеството на потребител в процесния период.

Видно от ангажираните по делото доказателства ответницата е придобила процесния имот на 19.11.2004 г. Към датата на придобиването му обаче видно от представеното по делото решение за развод ответницата е била в брак, поради което $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота е става собствен на съпруга *, поради придобиването му по възмезден начин /чрез покупко-продажба/ по аргумент от чл. 21 СК. Бракът е прекратен едва през 2020 г., поради което по време на съставяне на корекцията, имотът е бил съсобствен при равни права на съсобствениците, поради което всеки отговаря за задълженията до $\frac{1}{2}$ ид.ч.

Съобразно чл. 17, т. 3 ОУДПЕЕ потребителят се задължава да съобщава на ищцовото дружество в 30-дневен срок в писмена форма за всяка промяна в данните по чл. 12, ал. 1 от общите условия, както и за промени, свързани със собствеността относно обекта, в който се доставя електрическа енергия.

Съгласно трайната съдебна практика, в т.ч. решение №205 от 28.02.2019г., постановено по гр. дело №439/2018г. по описа на ВКС, което настоящият съдебен състав споделя, при действието на Закона за енергетиката, когато правото на собственост върху електроснабден имот е прехвърлено, старият собственик на имота, на когото е била доставяна електрическа енергия, не дължи цената на доставената енергия за периода, който следва изгубването на собствеността. Съгласно чл. 97, ал. 1, т. 4 ЗЕ длъжник на цената е новият собственик, без значение дали е битов или небитов клиент по смисъла съответно на § 1, т. 2а или т. 33а от ДР на ЗЕ.

От изложеното следва, че независимо на чие име се води партидата в електроснабдителното предприятие, дори да не е изпълнено задължението по чл. 17 от Общите условия, новият собственик дължи заплащане на начислената ел. енергия и мрежови услуги за периода, следващ датата, на която е станало прехвърлянето на собствеността.

В случая независимо, че заявлението за промяна на партидата е подадено едва през 2019 г., от ангажираните доказателства се установява, че

ответницата е била собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния обект на потребление, поради което е ирелевантно на кое лице се води партидата и на чие име е издадена фактурата.

Ето защо съдът намира за доказано обстоятелството, че страните са обвързани от валидно облигационно правоотношение и че ищецът има качество потребител на ел. енергия по смисъла на ЗЕ.

Приложими към процесните правоотношения са нормите на Закона за енергетиката (ЗЕ) и Правилата за измерване на количеството електрическа енергия (ПИКЕЕ), обнародвани в ДВ, бр. 98 от 12.11.2013 г., издадени от председателя на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР) и приети с решение на ДКЕВР по т. 3 от Протокол № 147/14.10.2013 г., на основание чл. 83, ал. 1, т. 6, вр. ал. 2 от Закона за енергетиката, в сила от 16.11.2013 г.

Съгласно чл. 83, ал. 1, т. 6 от ЗЕ Правилата за измерване на количеството електрическа енергия, регламентират принципите на измерване, начините и местата за измерване, условията и реда за тяхното обслужване, включително за установяване случаите на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия, както и създаването, поддържането и достъпа до база данни с регистрацията от средствата за търговско измерване. Съгласно ал. 2 от същата разпоредба ПИКЕЕ се издават от председателя на ДКЕВР, като имат характер на подзаконов нормативен акт. В тях са регламентирани условията и редът за установяване на случаите на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия и начините за извършване на преизчисление (корекция) на количеството електрическа енергия.

С решение № 1500 от 6.02.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2385/2016 г., 5 - членен състав (обн. ДВ, бр. 15/14.02.2017 г.) разпоредбите на чл. 1 - 47 и чл. 52 – 56 ПИКЕЕ (обн., ДВ, бр. 98 от 12.11.2013 г.) са отменени. По аргумент от разпоредбата на чл. 195, ал. 1 във вр. чл. 194 АПК, подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на обнародването на съдебното решение. В тази връзка, посочените разпоредби от ПИКЕЕ са неприложими към настоящия спор, доколкото техническата проверка в обекта на потребление, констатираща неточното измерване на електромера, е извършена на 21.08.2018 г. – след тяхната отмяна.

Съобразно трайната съдебна практика при специална подзаконова правна уредба, предвидена в Закона за енергетиката (при действащи ПИКЕЕ), задължението на потребителя да заплати реално доставеното количество електроенергия в обекта, се определя според предвиденото в Закона за енергетиката и приложимите ПИКЕЕ. Когато ПИКЕЕ не са приети или са отменени с решение на ВАС, задължението се определя по чл. 183 ЗЗД. Това разрешение произтича от договорния характер на правоотношенията между крайния снабдител (дружеството-доставчик на електрическа енергия, респ. електроразпределителното дружество), от една страна, и крайния потребител на електрическа енергия, от друга. Те възникват по силата на договора за

продажба на електрическа енергия, за който ако специалната уредба чрез действащи ПИКЕЕ е неприложима, са регулират от чл. 183 ЗЗД. При всяко положение обаче, за да възникне задължението на крайния клиент за заплащане на продажната цена, доставчикът следва да докаже действително доставеното количество електрическа енергия в енергоснабдения обект(решение № 21/01.03.2017 г. по гр.д. № 50417/2016 г. , I-во ГО, решение № 150/26.06.2019 г. по гр.д. № 4160/2018 г. , III-то ГО, решение № 124/18.06.2019 г. по гр.д. № 2991/2018 г. III-то ГО, решение № 160/31.12.2020 г. по гр.д. № 1174/2020 г. , IV-то ГО, решение № 76/08.04.2021 г. по гр.д. № 2209/2020 г., IV-то ГО, решение № 75/13.04.2021 г. по гр.д. № 2206/ 2020 г. , IV-то ГО и други) .

В случая от приетата по делото съдебно-техническа експертиза се установи, че в периода предмет на корекционната процедура електромер е бил технически изправен и би могъл да отчете натрупаните в невизуализирания регистър количества ел. енергия. В констативния протокол от 21.08.2018 г., чиято автентичност се установи от приетата по делото съдебно-графологична експертиза, чието заключение се кредитира като обективно и компетентно дадено, се установи извършване на проверка в процесния обект и снемане на показанията на електромера, в т.ч. и извършване на демонтажа и изпращането му за експертиза в БИМ. Доколкото не може да се установи точната дата на претарифиране, съдът намира, че следва да се вземе периода от датата на монтажа до датата на демонтажа, тъй като съобразно заключението на вещото лице по СТЕ електромерът е монтиран с нулеви показания по всички регистри, т.е. датата на монтажа е меродавна за определяне на началния срок, в който е възможен да започне начисляване на ел.енергия в невизуализирания регистър, доколкото съобразно допълнителната СТЕ е невъзможно да се установи на точно този тип електрeмр началния момент на вмешателство.

Съобразявайки по-горе даденото разрешение на ВКС съдът намира, че дължима се явява реално потребената ел.енергия в процесния период.

От заключението на вещото лице по ССЧЕ, което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно дадено, се установява, че за 14 705 KWh общо, по цени за битови потребители, одобрени от КЕВР възлиза на 2 374,77 лв. с включен ДДС.

В чл. 19, ал. 2 от ОУ е уговорено, че продължителността на периода за плащане е 10 дни. В чл. 35 от Общите условия е предвидено, че за забавено плащане на дължими суми за използваната електрическа енергия, потребителят дължи на продавача обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава за всеки просрочен ден, т.е. от датата на падежа по издадената фактура до 20.05.2022г., както се претендира.

Видно от представената по делото фактура, същата е издадена на 04.09.2019 г. със срок за плащане до 16.09.2019 г., поради което забавата за плащането ѝ настъпва от 17.09.2019 г.. Ето защо размерът на мораторната лихва върху сумата от 2374,77 лв. за периода от 27.09.2019 г. до 20.05.2022 г.

възлиза на 644.49лв., изчислена с лихвен калкулатор.

Както се коментира по-горе ответницата дължи $\frac{1}{2}$ ид.ч. от посочените суми, тъй като е била ползвател на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота като негов собственик.

По тези съображения исковите се преценяват за основателни за сумата от 1187,39 лв. за главница и за сумата от 322,25лв. за периода от 17.09.2019 г. до 20.05.2022 г., като за разликата до претендираните рзамери от 2760,05лв. и 728.35лв. следва да се отхвърли.

В отговора на исковата молба ответникът като основание за недължимост на процесното вземане е въвел института на погасителната давност.

Съдът намира за неоснователен довода на ответната страна, че процесното вземане представлява периодично плащане и се погасява с тригодишен срок на погасителната давност. В случая не се касае до периодично задължение, каквито са месечните задължения за стойност на потребена електрическа енергия, погасявани по давност с тригодишен срок; не се касае за задължение, чийто размер да е предварително определен или определям; задължението в случая не е за трайно изпълнение и не е за повтарящо се изпълнение; не са налице падежи, които да настъпват периодично. Касае се за еднократно вземане /съответно еднократно задължение/, възникнало по силата на закона, като основанието му не е потребено количество енергия през посочения период, а нормативно предвидена корекционна процедура, въз основа на която да се изчисли предполагаемо количество енергия, което да замести невъзможното фактическо измерване за минал период на консумация на неотчетена енергия. Същото е станало изискуемо случайно за определен период от време, поради констатирано неотчитане на действително доставеното количество електрическа енергия. Поради това процесното задължение не се характеризира с бележите на периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. "в" ЗЗД и разясненията на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК. Ето защо, претенцията за главница в настоящото производство се погасява с общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД / в този смисъл Решение №50017/27.03.2023 г г. по гр.д. № 720/2022 г. на ВКС/.

Следователно, в случая давността за вземането е започнала да тече с настъпване на посочения във фактурата падеж – 16.09.2019 г., когато вземането е станало изискуемо – арг. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Доколкото давността е започнала да тече от 16.09.2019 г., същата ще изтече на 16.09.2024 г., като към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 01.06.2022 г., не е изтекла, поради което и вземането не е погасено по давност.

На основание т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът следва да разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство, съобразно изхода делото.

В полза на ищеца следва да се присъдят и сторените в заповедното производство разноски за заплатена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение съобразно уважената част от иска или общо **51,83лв.**

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК и направеното от ищеца искане, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски за заплатена държавна такса, депозит за вещо лице, СУ и адвокатско възнаграждение които съобразно уважената част от исковете възлизат на общо сумата от **563,29 лева.**

С оглед отхвърлената част от исковете и направеното от ответника искане на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и представените доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение следва да се присъдят разноски в размер на **255,26лв.** за заповедното производство и сумата от **612,62лв.** за исковото производство – за депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че С. С. *- *, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. *, **дължи** на ** АД ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. *, следните суми: сумата от **1187,39 лева** /хиляда сто осемдесет и седем лева и тридесет и девет стотинки/, представляваща главница за стойността на консумирана и незаплатена електроенергия за обект с абонатен номер *, находящ се в гр. *, за период на потребление от 22.08.2017г. до 21.08.2018 г., за което е издадена фактура за периода от 04.09.2019 г. до 04.09.2019г., ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 01.06.2022 г., до окончателното изплащане на задължението, сумата от **322,25лв.** /триста двадесет и два лева и двадесет и пет стотинки/, представляваща сбор от дължимите мораторни лихви, начислени за периода от падежа на фактурата до 20.05.2022 г. за периода 17.09.2019 г. до 20.05.2022 г., за които е издадена заповед за изпълнение №3455/02.06.2022 г. по ч.гр. д. № 7011/2022 г. по описа ВРС, 50 състав, с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за разликата до претендираната сума от 2760,05 лева- главница и за разликата до претендираната сума от 728,35 лева- мораторна лихва.

ОСЪЖДА С. С. *- *, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. *, **да заплати** ** АД ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. *, сумата от **51,83лв.** /петдесет и един лева и осемдесет и три стотинки/, представляваща сторените в заповедното производство разноски и сумата от **563,29 лева** /петстотин шестдесет и три лева и двадесет и девет стотинки/, представляваща сторени в настоящото производство съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА *'' АД ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. *,
да заплати на С. *- *, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. *,
сумата от **255,26лева** /двеста петдесет и пет лева и двадесет и шест стотинки/,
представляваща сторените в заповедното производство разноски и сумата от
612,62лева /шестстотин и дванадесет лева и шестдесет и две стотинки/,
представляваща сторени в настоящото производство съдебно-деловодни
разноски, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в
двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 7,
ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____